

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Terezou Kučerovou,
ve věci

žalobce: **D. T. T.**
zastoupen advokátem Mgr. Ondřejem Fialou
se sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 4. 2024, č. j. MV-26144-6/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalované dne 17. 4. 2024, č. j. MV-26144-6/SO-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 11. 2023, č. j. OAM-42805-19/ZM-2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky (dále jen „ČR“).

II. Shrnutí žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce dne 22. 5. 2024 žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích, ve které namítal nepřezkoumatelnost, nesprávnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí.
3. Žalobce úvodem sdělil, že správní orgány dostatečně neodůvodnily závěry o naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti o zaměstnaneckou kartu, čímž porušily § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dodal, že správní orgány v jeho věci nepostupovaly v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů uvedenými v § 2 správního řádu (konkrétně se zásadou legality, zákazu zneužití pravomoci, ochrany dobré víry a se zásadou legitimního očekávání). Správní orgány porušily též zásadu materiální pravdy zakotvenou v § 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí je dle žalobce rovněž v rozporu s požadavky na činnost žalované jakožto odvolacího orgánu dle § 89 odst. 2 správního řádu.
4. Žalobce předně namítal, že nebyl dán důvod pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, tj. že jeho pobyt na území není v zájmu ČR. Správní orgány se při rozhodování o žádosti dopustily libovůle, neboť vybočily z rozsahu zákonem svěřených pravomocí a nepostupovaly v souladu se zákony a ostatními právními předpisy.
5. Žalobce konkretizoval, že správní orgány zcela nesprávně vykládají a aplikují pojem „zájem České republiky“. Odůvodnění obou rozhodnutí je v tomto ohledu plně nesprávných, nelogických až absurdních závěrů. Z nařízení vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu (dále jen „nařízení vlády č. 220/2019 Sb.“), na které správní orgány odkazovaly, rozhodně nelze dovozovat nezáměr ČR na pobytu žalobce na území, neboť nařízení toliko omezuje dle kapacitních možností jednotlivých zastupitelských úřadů roční počet přijímaných žádostí. Předmětné nařízení současně nelze vykládat ani tak, že ČR nemá zájem na přijímání cizinců z X za účelem nekvalifikované práce, či dokonce dovozovat nezáměr ČR na pobytu konkrétního cizince na území. Nařízení vlády č. 220/2019 Sb. se přitom věcně vůbec netýká změny účelu pobytu cizince již pobývajícího na území. Změnu účelu pobytu naopak výslovně upravuje § 45 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců a § 42g odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců. Zákon o pobytu cizinců je přitom z hlediska právní síly bezpochyby nadřazen nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Z důvodové zprávy plyne, že nařízení č. 220/2019 Sb. je možné aplikovat pouze v případě cizince žádajícího vstup na Shodu s prvopisem potvrzuje A.Z.

území České republiky ze zahraničí, nikoliv na cizince již pobývajících na území České republiky. Žalobce odkázal na rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 23. 8. 2023, č. j. MV-118536-6/SO-2023, ze kterého plyne, že Ministerstvo vnitra zamítá paušálně všechny žádosti X studentů na základě interní metodiky. Rozhodnutí je však individuálním správním aktem, nikoli právním předpisem a takový přístup nelze akceptovat, příp. nelze bez dalšího změnu účelu pobytu cizince interpretovat tak, že to není v zájmu České republiky. Rovněž za situace, kdy je aktuálně míra nezaměstnanosti v České republice velmi nízká a trh práce trpí nedostatkem pracovníků.

6. Žalobce dodal, že zaměstnávání cizinců na pozici vyžadující nižší kvalifikaci nemůže bez dalšího představovat zvýšené bezpečnostní riziko pro ČR. Navíc z napadeného rozhodnutí neplyne konkrétní důvod, proč zrovna žalobce představuje bezpečnostní riziko. V tomto ohledu namítal žalobce nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.
7. Žalobce dále namítal, že obě předmětná rozhodnutí jsou vnitřně logicky rozporná, když na jedné straně není pobyt žalobce na území v zájmu ČR a na straně druhé tento nezáměr je odůvodněn nenaplněním původního účelu pobytu žalobce na území. Správní orgány nesprávným a extenzivním výkladem fakticky zaměňují neurčitý právní pojem za správní uvážení, když uvádí, že pobyt žalobce na území ČR je v zájmu ČR jen za účelem studia, avšak zákon v § 56 odst. 1 písm. j) zákon o pobytu cizinců v tomto ohledu již nerozlišuje konkrétní účel pobytu cizince na území. Správní orgány se tak dopustily libovůle, když vytvářejí další důvod pro zamítnutí žádosti nad rámec zákona. Rovněž aplikovaný důvod pro zamítnutí žádosti musí být podložen konkrétními a individualizovanými skutečnostmi. Opačný přístup vede k nepřipustné diskriminaci skupiny cizinců, v rozporu s posledně citovaným ustanovením.
8. Žalobce akceptuje právo státu regulovat pracovní migraci, avšak musí se tak dít dle předem uvedených a transparentních podmínek a nesmí docházet k svévolnému znevýhodňování některé skupiny cizinců (srov. již uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2022, č. j. 4 Azs 14/2022-34). Pokud by stát měl zájem na omezení možnosti měnit účel pobytu, tak by provedl potřebnou novelu. Správní orgány tak nemohou svým výkladem nahrazovat zákonodárnou moc.
9. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Své poměry odůvodnil potřebou přivýdělků při studiu, aby mohl pomáhat své rodině. Správní orgány se však přiměřeností dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života zabývaly jen okrajově.
10. Žalobce dále namítal, že postup správních orgánů je v rozporu se zásadou legitimního očekávání a je jím porušena rovnost před zákonem (srov. § 2 odst. 4 správního řádu). Připomněl, že nařízení vlády č. 220/2019 Sb. platí již 4 roky a za tuto dobu správní orgán v obdobných případech žádosti o zaměstnaneckou kartu povoloval. V předmětné věci navíc nebylo správními orgány uvedeno, v čem se projednávaný případ liší od ostatních X studentů, jimž byla zaměstnanecká karta povolena.
11. Žalobce dále namítl, že skutkový stav věci nebyl zjištěn bez důvodných pochybností a zároveň skutkové závěry správních orgánů jsou v rozporu se skutečným stavem věci tak, jak byl zjištěn v rámci správního řízení. Konkrétně uvedl, že z provedených důkazů (vyjádření

Shodu s prvopisem potvrzuje A.Z.

vysoké školy ani jiných podkladů) neplyne, že by žalobce neplnil účel pobytu – studium, nebo že by neměl v úmyslu nadále studovat. Žalobce toliko využil zákonné možnosti podat žádost o zaměstnaneckou kartu, přitom nadále plnil své studijní povinnosti. Připomněl judikaturní závěry, dle kterých po podání žádosti o změnu účelu pobytu, nemusí cizinec již nadále účel předchozího povoleného pobytu plnit. Uvedl, že mu bylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia a dodal, že důkazní břemeno tíží správní orgány, které neprokázaly bez důvodných pochybností naplnění důvodů pro zamítnutí žádosti.

12. Žalobce nesouhlasil s citovanými judikaturními závěry, které správní orgány převzaly do svých rozhodnutí. Dle jeho názoru závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33, nelze na danou věc aplikovat, z důvodů jiných skutkových okolností. V případě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2022, č. j. 4 Azs 14/2022-34, byla předmětem tamního sporu nepřijatelnost žádosti, nikoliv žádost o zaměstnaneckou kartu. Co se týká citovaného rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 12. 2023, č. j. 17 A 28/2023-42, jedná se o ojedinělý případ.
13. Žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalované a replika žalobce

14. Žalovaná ve svém vyjádření plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní argumentace je obsahově shodná s odvolacími námitkami. Žalovaná navrhla, aby krajský soud žalobu zamítl.
15. Žalovaná v první řadě uvedla, že žalobce svou žádostí podanou na zastupitelském úřadu v X deklaroval, že absolvuje jazykovou přípravu ke studiu konkrétního akreditovaného studijního programu vysoké školy. Nic mu proto nebránilo tento účel v souladu s jím deklarovaným zájmem plnit i nadále. Jsou-li stanoveny kvóty pro ekonomickou migraci pro určitou zemi, pak nelze ignorovat záměr vlády omezit příliv nekvalifikovaných pracovníků. Nelze akceptovat postup žalobce, který krátce po příjezdu na území podal žádost o změnu účelu pobytu. Takový postup je nežádoucí s ohledem na zájmy ČR. Rovněž za situace, kdy diferenciací mezi jednotlivými druhy povolení k pobytu vyplývá přímo ze zákona. V případě žádosti o zaměstnaneckou kartu se neposuzuje dopad na soukromý a rodinný život žalobce. K otázce právního nároku na zaměstnaneckou kartu žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2022, č. j. 4 Azs 14/2022-34 [bod 17].
16. Žalovaná dále uvedla, že žalobce mohl již na základě svého pobytového oprávnění využít volný přístup na trh práce a nic mu nebránilo si najít práci, to navíc za situace, kdy možnosti zaměstnání nebyly omezeny pracovními místy určenými držitelům zaměstnanecké karty (žalobce by nebyl zatížen dalšími povinnostmi hlásit jakékoliv změny zaměstnavatele dle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2021, č. j. 2 Azs 377/2020-29. Závěrem doplnila, že v napadeném rozhodnutí citované judikaturní závěry jsou na věc aplikovatelné, neboť na ně bylo odkazováno v souvislosti s důvodem pro zamítnutí žádosti. K tomu odkázala na další rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2024, č. j. 19 A 2/2024-35.
17. Krajskému soudu byla následně doručena replika žalobce, v níž zopakoval některé námitky obsažené v žalobě a dále uvedl, že žalovaná zcela opomíjí podstatu žalobní argumentace, když nařízení vlády č. 220/2019 Sb. se vůbec věcně nevztahuje na změnu účelu pobytu cizince na území. Doplnil, že v obecné rovině nelze dospět k závěru, že by změna účelu

pobytu cizince na účel zaměstnanecká karta neměla být v zájmu ČR. Odkázal na závěry v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 4. 2024, č. j. 63 A 2/2024-39, ve kterém soud v obdobném případě dospěl k závěru, že zamítnutí žádosti s odkazem na kvóty pro pracovní migraci je nezákonné. Závěrem nesouhlasil s tvrzením, že žalobce nemá právní nárok na vydání zaměstnanecké karty a odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2022, č. j. 51 A 13/2021-45).

IV. Podstatný obsah spisu

18. Žalobci bylo na území ČR, kam přicestoval dne 10. 2. 2023, vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, s platností od 3. 3. 2023 do 31. 12. 2023.
19. Dne 14. 6. 2023 podal žalobce žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců k zaměstnavateli X na pracovní pozici pomocný kuchař. Doložil pracovní smlouvu ze dne 3. 5. 2023.
20. Správní orgán I. stupně učinil součástí spisového materiálu výpis z veřejně dostupné databáze Ministerstva průmyslu a obchodu, týkající se vládního programu „Klíčový a vědecký personál“, který byl přijat usnesením Vlády ČR č. 581 z roku 2019, o programech schválených vládou za účelem dosažení ekonomického přínosu pro ČR.
21. Ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí žalobce uvedl, že splňuje všechny zákonné podmínky pro vydání zaměstnanecké karty, zamítnutí žádosti by představovalo nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života.
22. Správní orgán I. stupně prvostupňovým rozhodnutím ze dne 8. 9. 2023, č. j. OAM-87767-26/ZM-2022, žádost o vydání zaměstnanecké karty zamítl, neboť pobyt žalobce na území není v zájmu ČR. Žalobce žádost o vydání zaměstnanecké karty podal krátce po svém příjezdu do ČR, přestože deklarovaným účelem jeho pobytu bylo absolvování přípravného kurzu českého jazyka organizovaného veřejnou vysokou školou, a to k přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy. Jednalo se konkrétně o studium akreditovaného studijního programu Informatika. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že žalobce po příjezdu na území ČR nepokračoval po přípravném kurzu v akreditovaném studijním programu Informatika. Žádost o pobyt za účelem studia podal žalobce u zastupitelského úřadu ČR v X. U tohoto úřadu však není možné v současné době podat žádost o vydání zaměstnanecké karty. Tato možnost je pouze v rámci vládního programu „Klíčový a vědecký personál“, a to v celkovém maximálním počtu 200 žádostí ročně. Vláda ČR v souladu se zmocněním zakotveným v § 181b zákona o pobytu cizinců stanovila nařízením č. 220/2019 Sb. maximální počty žádostí o pobytové oprávnění za účelem podnikání, zaměstnání a investování. Z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. plyne, že ČR nemá zájem na přijímání cizinců mj. z X za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce, přičemž tento nezájem trvá i v případě, že vydání zaměstnanecké karty je žádáno cizincem, který byl na území přijat za účelem studia a tento účel nenaplnil, a to ani zčásti.
23. Žalobce podal svou žádost o vydání zaměstnanecké karty na území ČR, a to na pozici pomocného kuchaře, tj. za účelem výkonu nízkokvalifikovaného povolání ve smyslu citovaného programu. Správní orgán I. stupně proto dospěl k závěru, že jsou dány důvody pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. K nepřiměřenosti zamítnutí žádosti správní orgán I. stupně uvedl, že mu nejsou známy skutečnosti, které by pro žalobce představovaly nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života, a to zejména s ohledem na to, že žalobce je dle dostupných

informací svobodný a bezdětný, na území ČR pobývá o něco déle než 1 rok a je tak téměř nemožné, aby došlo ke zpretrhání vazeb se zemí původu.

24. Ze správního spisu plyne, že dne 20. 12. 2023 si žalobce podal žádost o prodloužení platnosti stávajícího pobytového oprávnění, přičemž by měl studovat na University College Prague – Vysoká škola mezinárodních vztahů a Vysoká škola hotelová a ekonomická s. r. o. Povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia bylo žalobci prodlouženo s platností do 31. 8. 2024.

V. Právní hodnocení krajského soudu

25. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). O věci samé krajský soud rozhodl bez jednání za splnění podmínek § 51 odst. 1 věty první s. ř. s., když oba účastníci řízení s takovým postupem vyjádřili souhlas.
26. Žaloba není důvodná.

V.A K námitce nepřezkoumatelnosti

27. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, jejíž důvodnost by sama o sobě byla důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, přičemž této námitce nevyhověl.
28. V otázce požadavků na kvalitu odůvodnění správního rozhodnutí lze poukázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že z rozhodnutí správního orgánu musí být mimo jiné patrné, „*proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů*“. Z rozhodnutí správního orgánu tedy musí plynout, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil. Povinnost odůvodnit rozhodnutí však z druhé strany nemůže být chápána tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument účastníků řízení (srov. obdobně například nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3441/11). Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek a není proto vyloučeno, aby případné mezery odůvodnění tato rozhodnutí vzájemně doplňovala (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25).
29. Žalobce namítal, že správní orgány nepřezkoumatelně vyložily, proč zrovna on představuje pro ČR bezpečnostní riziko. Krajský soud k tomu odkazuje na napadené rozhodnutí (viz str. 4 napadeného rozhodnutí), ve kterém žalovaná citovala důvodovou zprávu k návrhu nařízení č. 220/2019 Sb., ze které plyne, že z nekontrolovaného přílivu nekvalifikované pracovní síly plyne bezpečnostní riziko pro ČR. Více se žalovaná bezpečnostním rizikem ve svém rozhodnutí nezabývala. Je tak zřejmé, že nebylo konstatováno, jak uvádí žalobce, že zrovna on představuje bezpečnostní riziko, ale žalovaná upozorňovala na rizika nekontrolované pracovní migrace nekvalifikovaných pracovníků.
30. Žalobce také namítal, že správní orgány se nepřezkoumatelným způsobem vypořádaly s otázkou přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí do jeho soukromých a rodinných poměrů. K této námitce lze odkázat rovněž na odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz str. 6 a 7

Shodu s prvopisem potvrzuje A.Z.

napadeného rozhodnutí), kde žalovaná podrobně rozebírala osobní a rodinné poměry žalobce. Žalovaná argumentovala absencí relevantních tvrzení ze strany žalobce a absencí jakýchkoliv indicií o tom, že by na území ČR měl žalobce určité sociální vazby (žalobce se zdržuje na území něco málo přes rok, je svobodný a bezdětný).

31. Na základě shora uvedeného, krajský soud nemohl přisvědčit námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Z rozhodnutí žalované je naopak zcela zřejmé, o jaké skutkové a právní důvody opřela své rozhodovací důvody, resp. které skutečnosti vzala za podklad svého rozhodnutí a je tak zřejmý vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Žalovaná se taktéž vypořádala se všemi odvolacími námitkami žalobce. Ostatně, podstatná část obsahu žaloby je věnována polemice s argumentací žalované, což by nebylo možné, pokud by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné.

V.B K námitce naplnění důvodů pro zamítnutí žádosti

32. Předmětem přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí, jímž byla žalobci zamítnuta žádost o vydání zaměstnanecké karty s odůvodněním, že jeho pobyt na území není v zájmu ČR. Krajský soud proto přistoupil k posouzení klíčové námitky žalobce, zda byl dán důvod pro zamítnutí žádosti dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
33. Podle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Zaměstnaneckou kartou se rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo na pracovní pozici, ke které byl udělen souhlas ministerstva podle odstavce 7 nebo 8. Cizince, u kterého je podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání.“*
34. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců: *„Pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).“*
35. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců: *„Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“*
36. K žalobní námitce ohledně nesprávné interpretace a aplikace pojmu „zájem České republiky“, lze obecně uvést že při jeho výkladu v různých kontextech zákona o pobytu cizinců, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. (srov. závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS).
37. K tomu lze odkázat na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2016, č. j. 45 A 37/2014-56, ze kterého plyne, že: *„Uvedené ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců má od okamžiku, kdy se stalo součástí zákona o pobytu cizinců, jednoznačný bezpečnostně-*

politický obsah v širším slova smyslu a směřuje tedy k ochraně veřejného zájmu, na čemž nic nezměnila ani pozdější ... úprava textu tohoto ustanovení.“

38. Na tomto místě krajský soud připomíná, že novelou č. 427/2010 Sb., kterou se změnil zákon o pobytu cizinců, bylo z § 56 odst. 1 písm. j) vypuštěno před zájmem slovo „zahraničněpolitickém“. Důvodová zpráva k této změně uvádí: *„Stávající právní úprava umožňuje vízum neudělit mimo jiné z důvodu zahraničně politického zájmu České republiky. Cílem návrhu je výslovně zakotvit možnost neudělení dlouhodobého víza nejen z hlediska zahraničně politického, ale i v dalších situacích, které nejsou v souladu se zájmy České republiky.“* Lze tak shrnout, že zájem ČR lze dovozovat jak ze zahraničněpolitických důvodů, tak z důvodů dalších, jež korespondují se zájmy ČR obecně.
39. Správní orgány tak v souladu s výše uvedeným hodnotily zájem ČR v širším kontextu a vyložily, z jakých důvodů pobyt žalobce nebyl v zájmu v ČR. Při hodnocení „zájmu ČR“ vyšly nejen ze znění zákona, ale i z důvodové zprávy (k návrhu nařízení č. 220/2019 Sb.; viz str. 4 napadeného rozhodnutí) a prováděcích předpisů. Žalovaná správně uzavřela, že ČR má zájem na příchodu nových zaměstnanců z X pouze ve specifických profesích a v omezeném počtu, v zájmu ČR naopak není, aby na její území přicházeli občané X za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce a mimo vládní programy, když toto přímo plyne z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Tento zájem je pak odůvodněn minimalizací bezpečnostního rizika plynoucího z nekontrolovaného přílivu nekvalifikované pracovní síly (srov. důvodová zpráva k nařízení vlády č. 220/2019 Sb.). V nastavení kvót jsou v některých případech zohledněna i bezpečnostní rizika spojená s migrací z daného regionu s tím, že ve státech, kde existuje zvýšené bezpečnostní riziko (např. právě X) je podávání žádostí mimo uvedené vládní programy zcela znemožněno. Taková regulace, tj. přijímání kvót, rovněž odpovídají pravomoci ČR jako členského státu samostatně regulovat přijímání příslušníků třetích zemí, včetně objemu vstupů státních příslušníků třetích zemí přicházejících za účelem výkonu zaměstnání, jak plyne z bodů 5 a 6 a čl. 8 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS).
40. Lze konstatovat, že pokud dala vláda ČR jasně najevo, že má zájem na přijímání cizinců z X pouze na místa kvalifikovaných zaměstnanců prostřednictvím vyhlášených programů, a to v omezeném počtu, *a contrario* lze dovodit, že ČR nemá zájem na tom, aby z uvedeného státu přicházeli a na základě zaměstnanecké karty zde dlouhodobě pobývali ti, kteří takové podmínky nesplňují. Nelze proto přisvědčit ničím nepodloženému tvrzení žalobce, že nařízení vlády č. 220/2019 Sb. bylo přijato pouze z důvodu, že by snad nepostačovaly kapacitní možnosti jednotlivých zastupitelských úřadů k přijetí vyššího počtu žádostí. Krajský soud neshledal správným ani názor, že by správní orgány nemohly při hodnocení zájmů státu v případě žalobce zohlednit i citované nařízení vlády. Zákon nestanoví, z čeho musejí správní orgány při posuzování zájmů ČR vycházet, přičemž z důvodové zprávy rovněž neplyne zákaz použít předmětného nařízení, a to obzvláště za situace, kdy toto nařízení přímo souvisí s problematikou udílení zaměstnaneckých karet pro cizince. Naopak, jak bylo výše uvedeno, správní orgány by měly zájem ČR vykládat extenzivně a mj. přihlížet i k zahraničněpolitickým zájmům ČR, přičemž tyto zájmy pak mohou reflektovat podzákonné právní předpisy, tj. např. nařízení č. 220/2019 Sb.
41. Nutno odmítnout i žalobní argumentaci, dle níž se správní orgány nezabývaly tím, zda konkrétně žalobce a z jakých konkrétních důvodů představuje zvýšené bezpečnostní riziko Shodu s prvopisem potvrzuje A.Z.

pro ČR. Žalovaná správně odkázala na možné bezpečnostní riziko spojené s nekontrolovanou migrací nekvalifikovaných pracovníků. Bezpochyby se jedná o riziko spojené s přílivem velkého počtu nekvalifikovaných X pracovníků, kdy jedním z nich je i žalobce, který si svou odbornou kvalifikaci plánovaným studiem dosud nezvýšil, když v původně plánovaném studijním oboru Informatika nepokračoval a namísto toho požádal o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici pomocného kuchaře. Žalobce tak nikoli osamoceně, nýbrž jako nekvalifikovaná pracovní síla spolu s ostatními X žadateli, představuje bezpečnostní riziko pro ČR. Žalovaná pak zcela konkrétně uvedla, že se žalobce prostřednictvím jiného pobytového oprávnění (resp. změnou původního pobytového oprávnění) snaží obejít kvóty stanovené pro pracovní migraci, a že takový postup tolerovat nelze. Krajský soud má odůvodnění žalované za pečlivé a vyčerpávající. Soud pak neshledal důvodnou ani polemiku ohledně úrovně nezaměstnanosti v ČR. Žalobce není povolán k tomu, aby sám definoval, jaké jsou aktuální zájmy ČR a z toho pro sebe vyvozoval nárok na získání určitého pobytového oprávnění.

42. Výše uvedené závěry krajského soudu potvrzuje i soudní praxe, když obdobný výklad citovaných ustanovení provedl i Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 4. 3. 2024, č. j. 60 A 12/2023-40, v situaci, kdy cizinka z X pobývala na území ČR na základě modré karty, která jí byla vydána za účelem výkonu zaměstnání vyžadující vysokou kvalifikaci s platností od 18. 10. 2022 do 17. 10. 2024, následně požádala o vydání zaměstnanecké karty z důvodu dle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a to na pracovní pozici u pracovního místa, které je součástí centrální evidence volných pracovních míst k obsazení držiteli zaměstnanecké karty. Chtěla být zaměstnána jako prodavačka potravinářského zboží. Její žádost byla zamítnuta, neboť pobyt žalobkyně na území nebyl v zájmu ČR, když se jednalo o výkon nekvalifikované či nízkokvalifikované práce. Jde tedy o obdobnou situaci. I v tamní věci Krajský soud v Ústí nad Labem konstatoval, že vláda dala najevo, že má zájem na tom, aby z X přicházeli na území ČR pouze vysoce kvalifikovaní cizinci. Zmínit lze i další skutkově obdobné případy - např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 5. 2024, č. j. 33 A 8/2024-50, či rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 11. 2021, č. j. 111 A 1/2021-52.
43. Krajský soud se naopak neztotožňuje se závěry uvedené v žalobcem citovaném rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 4. 2024, č. j. 63 A 2/2024-39, když tyto závěry nekorespondují se soudní praxí, jak je výše uvedeno. Krajský soud se především neztotožňuje s tím, že by výklad neurčitého právního pojmu „zájem ČR“ měl být aplikován převážně na situace, v níž jsou dány závažné skutečnosti plynoucí z utajovaných informací (srov. bod 37 uvedeného rozhodnutí), nikoliv na případ, kdy je nežádoucí nekontrolovaný příliv nízkokvalifikovaných zaměstnanců. Nelze souhlasit se závěrem, že pobyt cizince musí být v rozporu se zájmy ČR jako takový, aniž by se aplikovalo konkrétní pobytové oprávnění, když právě pobytové oprávnění určuje účel pobytu a samotný účel hraje významnou roli při rozhodování o tom, zda jsou naplněny podmínky dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
44. V té souvislosti je třeba zopakovat, že žalobce, jakožto student přípravného jazykového kurzu předcházejícímu studiu na akreditované vysoké škole, má volný přístup na trh práce, zároveň však není žádoucí, aby získal pobytový titul na základě zaměstnanecké karty, neboť takovým postupem by došlo k nežádoucímu obcházení účelu nařízení č. 220/2019 Sb. Na základě takového postupu lze mít důvodné pochybnosti o tom, zda primárním zájmem žalobce bylo skutečně studium, tedy příprava na budoucí kvalifikované zaměstnání, či snaha

získat postupnými kroky možnost vykonávat nekvalifikované zaměstnání. Žalobce změnou pobytového oprávnění fakticky obchází restriktivní politiku vydávání zaměstnaneckých karet vůči občanům X.

45. Jakkoli žalobcem opakovaně odkazované ustanovení § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců upravuje možnost změny účelu pobytového oprávnění, žalobce zcela přehlíží, že tuto změnu zákon zapovídá v případě, kdy cizinec neplní účel původního pobytového oprávnění. Tak tomu ovšem bylo právě v případě žalobce, který původně deklarované studium nedokončil. Krajský soud, nemohl takovému postupu žalobce přisvědčit, přičemž tento závěr je odůvodněn snahou zabránit možnosti obcházení stanoveného omezení tím, že cizinec nejprve získá vízum k pobytu nad 90 dnů či povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, aby následně v rámci legální pobytu na území ČR podal žádost o vydání zaměstnanecké karty. Lze tak důvodně předpokládat, že žádost o získání pobytového oprávnění za účelem studia, které nebylo dokončeno, a které předcházelo podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, byla výhradně motivovaná získáním zaměstnanecké karty. Takové jednání akceptovat nelze.
46. Na základě shora uvedeného nedospěl krajský soud k závěru, že by výklad žalované byl v rozporu se zákonem o pobytu cizinců, v projednávaném případě byl skutečně dán důvod pro zamítnutí žádosti žalobce dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

V.C K námitce vnitřní rozpornosti rozhodnutí

47. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není ani vnitřně rozporné, žalovaná vysvětlila, proč by za daných okolností pobyt žalobce na základě zaměstnanecké karty nebyl v zájmu ČR. Konkrétně uvedla, že žalobcův pobyt na základě zaměstnanecké karty není v souladu se zájmy ČR, neboť ČR nemá zájem na přílivu nekvalifikovaných zaměstnanců, kterým by žalobce coby pomocná síla v kuchyni byl, pokud by však žalobce plnil původní studijní účel pobytu, takový by byl v souladu s místními zájmy, neboť tímto postupem by žalobce potřebnou kvalifikaci a odbornost mohl získat. Rovněž uvedla, že napadeným rozhodnutím není žalobci bráněno v dalším studiu, ani v dalším pobytu na území. Poukázala též správně na skutečnost, že i při studiu má žalobce volný přístup na trh práce. Takové odůvodnění není dle názoru krajského soudu vnitřně rozporné.
48. Nelze souhlasit ani s námitkou žalobce, že správní orgány si libovolně dotvářejí důvody pro zamítnutí žádosti. Správní orgány I. stupně žádost odmítl s odkazem na konkrétní ustanovení, tj. pobyt je v rozporu se zájmem ČR dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Účel pobytu pak sloužil jako odůvodnění pro zamítnutí žádosti. Správní orgány tak postupovaly zcela v mezích zákona a nedotvářely nové důvody pro zamítnutí žádosti. Žalovaná žalobci v napadeném rozhodnutí vysvětlila, že jeho žádost o vydání zaměstnanecké karty byla zamítnuta proto, že jeho pobyt na území jako nekvalifikovaného zaměstnance není v zájmu státu, není tedy sankcionován proto, že nenaplňoval účel předchozího pobytu, nýbrž proto že se popsáním způsobem snaží obejít zaměstnanecké kvóty a nerespektuje tak zahraničněpolitické a ekonomické zájmy ČR.
49. Žalobce též namítal nepřípustnou diskriminaci. Obdobnou otázkou se již zabýval i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 14. 6. 2022, č. j. 4 Azs 14/2022–34, na který žalovaná přílehlavě odkázala, dovodil přitom, že „[n]astavení kvót v předmětném nařízení nelze považovat za nezákonnou diskriminaci, tj. konkrétně dle tvrzení stěžovatele diskriminaci občanů

X ve srovnání s občany X, resp. mezi osobami s různou kvalifikací. Předně je třeba zdůraznit, že odlišné zacházení s občany různých států ve věcech práva na vstup na území a jejich práva přístupu na pracovní trh je v právním řádu běžné a vyplývá již z různých smluvních a jiných vztahů domovských států cizinců s Českou republikou, resp. s Evropskou unií.“ V předmětné věci tak nelze dospět k závěru, že došlo k nepřipustné diskriminaci. ČR má suverénní právo preferovat cizince s vysokou kvalifikací a zabránit kvótami nekontrolovanému přílivu nízkokvalifikovaných pracovníků z jiných zemí.

V.D K námitce regulace pracovní migrace

50. Jak již krajský soud uvedl, oprávnění k úpravě podmínek vstupu na území a přístupu na tuzemský pracovní trh vyplývá především ze svrchovanosti ČR, která „*má v zásadě neomezený prostor k úvaze, nakolik umožní státním příslušníkům té či oné země pracovat či vyvíjet jinou aktivitu v České republice; svou praxi v tomto ohledu může měnit podle svých potřeb*“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016–52, č. 3601/2017 Sb. NSS).
51. Lze aprobovat i závěr žalované, že v případě řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty nejde o rozhodování o „*právním nároku*“ cizince (k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 Azs 438/2021-47, č. 4328/2022 Sb. NSS). Přitom projevem tohoto principu je i možnost regulovat migraci a rozhodování státu o tom, kteří cizinci mohou vstupovat na jeho území, což může mít rozličné vnitrostátní či mezinárodně politické důvody. Z judikatury Ústavního soudu vyplývá, žádné subjektivní ústavně zaručené právo cizince na pobyt na území ČR neexistuje, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území (srov. např. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, ze dne 9. 6. 2004, č. j. III. ÚS 260/04 a další, či rozsudek NSS ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47). Při stanovení zákonných podmínek je zákonodárce oprávněn reflektovat mj. i zájmy státu na řádném fungování imigračního systému, zachování veřejného pořádku a na vnitřní bezpečnosti apod. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47).
52. Shora uvedené závěry jsou plně aplikovatelné i v nynějším případě. Žalobce konkrétně namítal, že důvod pro zamítnutí žádosti nelze vztahovat k celé skupině cizinců pocházejících z určité země, v tomto případě z X. Má-li ČR ve smyslu citované judikatury oprávnění při regulaci migračních toků na své území rozlišovat dle svých potřeb mezi občany různých zemí (tedy dle kritéria formálně právního), pak tím spíše jí takové oprávnění náleží při rozlišování cizinců dle míst, odkud skutečně pocházejí, resp. kde fakticky žijí (tj. dle kritéria faktického). Migrační politika je v různých zemích zcela pochopitelně regulována odlišně v souvislosti s poptávkou po příslušném pobytovém oprávnění a potřebami té dané země. Takovéto rozlišování považuje soud ve světle shora uvedeného za zcela legitimní. Na základě uvedeného, krajský soud nepřisvědčil tvrzení žalobce, že regulace (žalobce nekonkretizoval právní předpis, zřejmě měl na mysli regulaci žádostí o zaměstnaneckou kartu) je netransparentní, když v předmětném správním řízení bylo rozhodnuto dle platných právních předpisů.

V.E K námitce nepřiměřeného dopadu do soukromého a rodinného života

53. Namítána je též nepřiměřenost napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce, který žije na území již více než jeden rok a v souvislosti s pobytem na území za účelem studia, které vyžaduje značné náklady na

Shodu s prvopisem potvrzuje A.Z.

živobytí, chtěl pomoci své rodině a rovněž zde pracovat, aby rodina žalobce nemusela po celou dobu jeho studia hradit veškeré náklady spojené s jeho pobytem a studiem na území.

54. Krajský soud předně konstatuje, že žalobní námitka naprosto kopíruje námitku odvolací, žalovaná ji vypořádala na str. 7 napadeného rozhodnutí, žalobce na toto vypořádání v žalobě nijak nereagoval.
55. K tomu, aby správní orgán mohl provést reálnou úvahu o přiměřenosti dopadů jeho rozhodnutí, je nutná aktivita samotného cizince, který by měl rozkrýt všechny významné aspekty svého pobytu na území ČR a z toho plynoucí pevnost a trvalost vazeb, které si zde vytvořil. V rozsudku ze dne 24. 3. 2021 č. j. 10 Azs 226/2020-52, k tomu Nejvyšší správní soud uvedl, že *„v případě řízení o žádosti je především na žadateli (tj. v projednávané věci stěžovateli), aby vyvinul dostatečnou aktivitu pro kladné vyřízení žádosti. Naopak se v takovém řízení neuplatní zásada vyšetřovací, podle níž by bylo na správním orgánu, aby zjišťoval skutečný stav věci. Uvedené závěry plně dopadají také na oblast pobytu cizinců. S ohledem na zásadu koncentrace řízení je tedy nutné relevantní skutečnosti a důkazy tvrdit a označit (předložit) již v řízení před správním orgánem I. stupně...“*.
56. Žalobce v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně žádné okolnosti nasvědčující nepřiměřenosti zásahu neuvedl, pouze namítal, že rozhodné skutečnosti uvedl ve vyjádření k podkladům pro vydání prvostupňového rozhodnutí, toto vyjádření ze dne 20. 9. 2023 (ač podané právním zástupcem) bylo zcela obecné (*„Žadatel dále uvádí, že případné zamítnutí žádosti by představovalo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žadatele.“*). Prvostupňový orgán neměl prakticky co posuzovat a zohlednil pouze skutečnosti, které vyplývaly z obsahu spisu. Pro žalovanou bylo podstatné, že žalobce pobývá na území krátce, je svobodný a bezdětný. Žalovaná zdůraznila, že zamítnutím žádosti o vydání zaměstnanecké karty není účastníku zakazován další pobyt na území ČR, tím spíše pokud žalobce již podal žádost o prodloužení doby platnosti stávajícího pobytového oprávnění, které bylo k datu vydání napadeného rozhodnutí pravomocně vyhověno.
57. Pro úplnost, lze dodat, že správní orgány nebyly povinny posuzovat rozhodnutí z hlediska § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). Článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem, k jeho potenciální aktivaci však musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15). Je třeba navíc konstatovat, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
58. Krajský soud tak shrnuje, že posouzení přiměřenosti zásahu bylo správními orgány provedeno v dostatečném rozsahu, správní orgány se neopomněly vypořádat s žádnou jim známou podstatnou okolností. Krajský soud v souladu se závěry správních orgánů rovněž nezjistil nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Tím spíše za situace, kdy žalobce může na území dále pobývat na základě jiného pobytového oprávnění a při

prezenčním studiu na vysoké škole v rámci akreditovaného programu má možnost i přivýdělku.

V.F K námitce legitimního očekávání

59. Rovněž nelze přisvědčit ani námitce žalobce, dle níž byla porušena zásada legitimního očekávání. Krajský soud konstatuje, že nebyly doloženy a popsány skutkově obdobné případy, ve kterých správní orgán měl rozhodovat odlišně, žalobní námitka tak není dostatečně konkrétní, aby mohla být vypořádána. Žalobce v žalobě nepopisuje konkrétní okolnosti jiných úspěšných žadatelů o zaměstnanecké karty, ani je nijak nedokládá.
60. Pro úplnost lze v obecné rovině doplnit, že zásada legitimního očekávání je zakotvena v § 2 odst. 4 správního řádu, dle ní správní orgán dbá, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2022, č. j. 1 Afs 306/2021-35, správní praxe, kterou by mohlo být založeno legitimní očekávání, není absolutně nepřekonatelná, nýbrž ji lze měnit. Odchýlit se od určité správní praxe, jež se případně vytvořila, totiž správní orgán může, avšak zásadně pouze *pro futuro*, z racionálních důvodů a pro všechny případy, kterých se praxí zavedený postup správního orgánu dotýká (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, č. j. 2 As 7/2005-86). Zásada legitimního očekávání je také omezena jinými zásadami, jež je v rámci správního řízení správní orgán povinen respektovat, zejm. zásadou legality (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009-233). Legitimní očekávání tak účastníka řízení není bezbřehé a správní orgán svou praxi může změnit. Avšak v daném případě, krajský soud nezjistil racionální důvody pro odchýlení se od soudní praxe (srov. bod 42 tohoto odůvodnění).

V.G Ke zbylým námitkám

61. Nejprve k námitce, podle které správní orgány porušily § 2, § 3, § 68 a § 89 odst. 2 správního řádu, krajský soud konstatuje, že ji nelze považovat za řádně uplatněný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť byla vymezena obecným odkazem na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Krajský soud se proto námitkami vymezenými pod bodem 3 tohoto odůvodnění samostatně nezabýval.
62. Krajský soud má rovněž za prokázané, že žalovaná vycházela z okolností daného případu, kdy, byť se žalobce účastnil přípravného kurzu, v dalším studiu v akreditovaném studijním programu na veřejné vysoké škole již nepokračoval a svůj původně deklarovaný účel pobytu nenaplnil. Namísto toho krátce po příjezdu na území ČR požádal o vydání zaměstnanecké karty. Skutková zjištění správních orgánů tak nejsou v rozporu se správním spisem. Je nutno odmítnout i námitku, že rozhodnutí správních orgánů neobsahují konkrétní zjištění. Naopak, z obou rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány podrobně popsaly zjištěný skutkový stav a na něj následně aplikovaly příslušná zákonná ustanovení. Žalobce byl neúspěšný nikoliv primárně z důvodu destinace, odkud pochází, ale protože jeho počínání obchází zákon a prováděcí předpisy. Zároveň soud nepovažuje za dostačující vysvětlení, že si žalobce potřebuje přivýdělat, aby mohl hradit náklady na studium, neboť tuto možnost by měl i při zachování původního účelu pobytu.
63. Nakonec krajský soud k námitce nesprávné aplikace judikatorních závěrů konstatuje, že co se týká rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33, tento byl citován pouze v prvostupňovém rozhodnutí (viz. strana 5 prvostupňového Shodu s prvopisem potvrzuje A.Z.

rozhodnutí). Lze souhlasit s žalobcem, že se jednalo o případ neplnění účelu dříve povoleného pobytu, citované závěry jsou však zcela přiléhavé, když opodstatňují nutnost plnit původní účel studia a případné vedlejší aktivity by měly být doplňkem. Tyto závěry zcela korespondují se závěrem správních orgánů, které mj. upozorňovaly na skutečnost, že žalobce ani částečně nenaplnil původní účel, když krátce po příjezdu na území ČR, aniž by ukončil přípravný jazykový kurz podal žádost o zaměstnaneckou kartu. Co se týká druhého citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2022, č. j. 4 Azs 14/2022-34, tak krajskému soud není zřejmé, na základě čeho žalobce dovodil, že z něj bylo správními orgány vycházeno, když o něm v předmětných rozhodnutích není zmínka. Krajský soud tak ani tyto námitky neshledal důvodnými.

VI. Závěr a náklady řízení

64. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
65. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšnou žalovanou, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením před soudem vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené nad rámec běžné úřední činnosti. Z toho důvodu jí krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 26. srpna 2024

JUDr. Tereza Kučerová, v.r.
samosoudkyně